

Hồi thứ mười ba

Đỉnh Ngũ Lão Gặp Ngưu

Bạch Nguyên Chương mỉm cười đáp :

- Loại dược vật đó thường sinh sản tại những vùng ẩm thấp trên núi cao, hình giống như cây nấm và nhất là ở đỉnh Ngũ Lão trong dãy Lư Sơn có khá nhiều, nhưng phải được những cây có màu trắng tinh, nhỏ bằng ngón tay út, và có những sợi tơ rủ chung quanh dùng mới tốt. Nếu Vân huynh không có việc gì cần, phiền Vân huynh dẫn Phó lão đệ và Thu Thủy nữ hiệp đi tìm kiếm giúp, cần nhớ là phải trở về trong vòng bốn mươi ngày mới kịp thời luyện chế với thuốc trong lò.

Cát Ngưu Nhân nghe xong, cũng nhìn Vân Lão Ngưu Nhân nói :

- Bọn Vực Ngoại Tam Hung tên nào tên nấy đều có những môn võ công rất ác độc. Nay đôi bên đã ước định ngày giao đấu, tiểu đệ cũng cần phải trở về Hoàng Sơn luyện lại mấy môn võ công đã bỏ phế từ lâu để đến lúc đó sử dụng. Vậy việc đi Lư Sơn hái thuốc, xin phiền Vân huynh dẫn Phó hiền đệ và tiểu đồ đi có được chăng?

Vân Lão Ngưu Nhân thấy chẳng có việc gì cần thiết, và đường đi Lư Sơn cũng không xa lắm, nên lão vui lòng mỉm cười nhận lời.

Cát Ngưu Nhân lại quay sang Phó Thiên Lân dặn :

- Những biến hóa vi diệu trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp hiền đệ đã luyện gần tinh thực, chỉ cần tìm được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ về luyện thành Bửu Thiên Hoàn, sau khi uống vào sẽ tăng thêm chân khí nội lực, và lúc đó, hiền đệ có thể đủ sức ganh đua cùng với các tay danh thủ võ lâm đệ nhất trong thiên hạ. Vậy sau khi uống xong, hiền đệ lại cùng Thủy nhi mang thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đến Cao Lê Cống Sơn thỉnh cầu Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân xuất sơn chủ trì đại hội võ lâm tại Hoàng Sơn để quét sạch bọn tà ma, quấy nhiễu giang hồ. Còn sư thúc cần phải về Thanh Lương Đài, tĩnh tọa luyện công. Từ đây đến tiết Trùng Dương, hiền đệ và Thủy nhi không nên về làm trở ngại việc luyện công của sư thúc !

Phó Thiên Lân vâng dạ tuân lời. Cát Ngưu Nhân lại quay sang Nhân Thu Thủy dặn dò mấy câu và đưa cho nàng một bọc vải thô, rồi mỉm cười từ biệt mọi người, phất tay áo rộng, nhẹ nhàng cất bước...

Cô Vân Đạo Trưởng nhìn theo Cát Ngưu Nhân đến khi khuất dạng, rồi mới quay lại gật đầu tán thưởng và nói với mọi người :

- Vị Cát huynh này thực là một người rất đáng kính phục. Bất cứ về văn tài, võ học hay là kiến thức, cơ trí, ông ta đều cao hơn bọn chúng ta rất nhiều. Cuộc đại hội võ lâm sắp tới có ông ta tham dự sẽ làm người đủ sức đối phó với Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, và Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân cũng sẽ áp chế được Nam Hoang Hạt Đạo, chỉ còn có Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử cùng lũ nghiệt đồ và rắn độc của hắn, thì hợp sức bốn người chúng ta cũng có thể chống cự được. Đáng ngại nhất là tên Lôi Chấn Vũ mới quật khởi vùng Miêu Cương có danh hiệu là Đồng Cổ Thiên Tôn và tự phong làm Dã Nhân Đơn Chúa. Tên này không những võ công kỳ dị, mà còn có tài sử dụng các loại ngải độc, dưới tay hắn cũng có rất nhiều mãnh thú hung dữ vô cùng, không biết đến lúc đó...

Vân Lão Ngưu Nhân nghe đến đây thì mỉm cười tiếp lời :

- Việc đó, Đạo Trưởng khỏi phải quá bận tâm lo lắng, vì Vân mỗ được biết mới đây Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã vô tình kết oán với một vị không môn kỳ hiệp như vậy là phía chúng ta đã chẳng có thêm một tay trợ lực xuất sắc rồi ư?

Đoạn, Vân Lão Ngưu Nhân thuật lại cho mọi người nghe chuyện phát giác vị tục gia sư đệ của Tuệ Giác Thần Ni là Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng Thiện bị Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử thâm sát và lột da đem phơi trên Ngọc Long Phong. Sau đó, lão lại bảo Nhân Thu Thủy đưa cho mọi người xem ba sợi tóc đỏ lão đã lấy được kẹp theo cuốn Vạn Bác Thư Đình Thủ Lục để chờ ngày đem đến báo tin cho Tuệ Giác Thần Ni.

Nếu Tuệ Giác Thần Ni chịu đến tham dự đại hội thì với thanh Tử Nghê Kiếm của bà, hợp cùng các thanh Thiên Lam Độc Kiếm của Đông Hải Kiều Bà, Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm của tiểu đệ, và Lưu Vân Kiếm của Đạo Trưởng, tức là bốn thanh thần kiếm trong số Võ Lâm Ngũ Đại Danh Kiếm mang bốn màu : Xanh, lam, tía, bạc cùng hội tại Hoàng Đơn, đáng gọi là một cuộc võ lâm thịnh hội từ xưa tới nay ít có vậy .

Đến đây Bạch Nguyên Chương tỏ vẻ trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm :

- Còn một vị mang thanh đệ nhất Thánh Kiếm Võ Lâm tên gọi Bạch Y Đà Ông, không biết lúc bấy giờ có chịu tự động tới tham dự đại hội hay không? Nếu cuộc đại hội võ lâm này mà thiếu mất thanh Chu Hồng Kiếm và pho Cửu Cung Kiếm Pháp của Ông Vụ Viễn thì cũng giảm mất hứng thú rất nhiều !

Nghe nói, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vội lên tiếng :

- Việc gì mà Bạch huynh phải lo nghĩ nhiều như vậy ? Điều cần thiết nhất bây giờ là Bạch huynh hãy lo khai lò luyện Bồ Thiên Hoàn cho Phó lão đệ, còn đệ và Cô Vân Đạo

Trường hãy lợi dụng thời gian ngồi bảo vệ Bạch huynh luyện thuốc cũng nên luyện lại mấy môn võ công để chuẩn bị tới tiết Trùng Dương đến Hoàng Sơn đánh nhau một trận cho sướng tay !

Nghe Hùng Đại Niên nói, cả bọn cùng nhìn nhau cất tiếng cười vang rồi tạm từ biệt. Trường Bạch Tử Đồ và Vân Cô Đạo Trưởng lưu lại Hoa Sơn hộ vệ Bạch Nguyên Chương luyện chế linh đan, còn Đồng Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân thì dẫn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy lên đường đi Lư Sơn tìm kiếm Thù Ty Thạch Nhĩ.

Dọc đường, Nhân Thu Thủy tươi cười nói với Phó Thiên Lân :

- Nay Lân ca, con Dực Thủ Địa Long đó thực là một vật quý báu và dùng được rất nhiều việc. Không những nó luyện được Bồ Thiên Hoàn có công dụng tăng ích chân khí nội lực, mà cả bộ da cũng được sư phụ tiểu muội tẩm thuốc chế thành một tấm Nhuyễn Giáp đeo trước ngực, vừa đủ che kín được năm đại huyệt Thất Khảm, Thiên Trì, Tướng Đài và tả hữu Kỳ Môn. Ban này sư phụ tiểu muội có dặn đưa tấm giáp đó cho Lân ca.

Dứt lời, nàng liền đưa cho Phó Thiên Lân gói vải nhỏ mà Cát Ngư Nhân đã giao cho nàng lúc sắp từ biệt.

Mở gói xem, thấy tấm Nhuyễn Giáp được chế tạo rất tinh xảo, nhưng bề dài con Dực Thủ Địa Long được có hơn một thước nên bộ da rất hẹp chỉ đủ che kín phần trước ngực mà thôi.

Chàng biết Cát Ngư Nhân dụng công chế tạo để dành cho Nhân Thu Thủy, nay thấy nàng lại nói dối để đem tặng cho mình, thì chàng đã hiểu rõ tình ý của nàng, và trong lòng cảm động vô cùng, vội mỉm cười gói kỹ tấm Nhuyễn Giáp trao trả cho nàng và nói :

- Thịnh tình của Thủy muội, ngu huynh xin tâm lĩnh và nguyện ghi nhớ mãi mãi ! Còn tấm Nhuyễn Giáp này theo ngu huynh được biết thì Cát sư thúc đặc biệt chế tạo để dành cho Thủy muội. Vậy Thủy muội cũng không nên phụ lòng của bậc ân sư trưởng. Hơn nữa, ngu huynh đã luyện thành pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, đủ để phòng thân. Tốt hơn, Thủy muội nên mang tấm giáp đó để phòng thân, vì mỗi bước đi lại trong chốn giang hồ, đều có thể xảy ra chuyện nguy hiểm bất ngờ !

Nhân Thu Thủy biết có từ đi chối lại cũng không được, liền đưa tay nhận lại tấm giáp, rồi nhìn Phó Thiên Lân với cặp mắt long lanh, xiết bao tình ý, không thể nói lên bằng lời cho hết...

Tuy lúc ra đi, Bạch Nguyên Chương có dặn phải trở về sớm trong vòng bốn mươi ngày, nhưng vì đường đến Lư Sơn cũng không xa lắm, nên ba người có đủ thì giờ vừa đi vừa thưởng ngoạn phong cảnh dọc đường và chừng bảy ngày sau mới tới chân Lư Sơn.

Lư Sơn là một dãy núi trùng trùng điệp điệp, có hàng ngàn ngọn cao chót vót. Tuy nhiên, về mặt hùng vĩ thì phải kể ngọn Ngũ Lão đứng đầu. Chiều cao ngọn núi này có tới hàng vạn trượng, đỉnh núi bị mây mù phủ kín suốt ngày, đứng đằng xa nhìn về tuần vĩ kỳ bí như ẩn như hiện đó cũng đủ cho tâm thần con người cảm thấy lằng lằng như muốn thoát tục !

Lên đến đỉnh núi, Vân Lão Ngư Nhân ngoảnh nhìn dãy mây trắng giăng ngang chân trời phía Đông Nam, rồi vuốt chòm râu bạc mỉm cười tự lẩm bẩm :

- Không trách phương ngôn có câu nói : “Đất thiêng sản xuất nhân tài, vật báu” thực là chí lý...

Vân Lão Ngư Nhân vừa lẩm bẩm tới đây thì bỗng nhiên ngừng lời để ý lắng tai nghe, hình như lão đã phát giác điều gì khác lạ gần chung quanh.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều thoáng nghe có tiếng động kỳ dị theo ngọn gió từ xa vẳng lại.

Nhân Thu Thủy lắng tai nghe một lát rồi cau mày hỏi Vân Lão Ngư Nhân :

- Thừa lão tiên bối, diệt nữ nghe tiếng kỳ dị đó, giống như tiếng động do nội gia kinh lực và kiếm khí phát ra, hay là quanh đây có vị cao nhân nào giao đấu chăng?

Vân Lão Ngư Nhân cũng lắng tai nghe kỹ, thì thấy quả nhiên đúng là tiếng động được phát xuất từ dãy năm ngọn núi thấp phía trước Ngũ Lão Phong, nên Vân Lão đứng im suy nghĩ một lát, đoạn khẽ bảo hai người :

- Nhận xét theo kinh nghiệm của lão thì hai tay đấu kiếm này phải là bậc võ học cực cao. Nhưng hiện nay, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân chưa xuất sơn, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngư Nhân thì đã về Thanh Lương Đài luyện công, bọn Vực Ngoại Tam Hùng thì cũng đều lo luyện tập để chuẩn bị dự hội Trùng Dương, chắc không khi nào chúng lại ra tay xuẩn động? Vậy thì những nhân vật này thuộc môn phái nào?

Tới đây, Vân Lão Ngư Nhân lại ngừng lời suy nghĩ một chập nữa rồi bảo Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy :

- Hay là chúng ta chia tay nhau xuống lục kiếm trong năm ngọn núi kia để tìm xem họ là ai? Vậy bây giờ Thu Thủy diệt nữ sang bên ngọn Đư Tử phía hữu, Phó lão đệ tìm kiếm bên ngọn Phan Can phía tả, còn lão hủ xuống ngọn Thách Tuyền ở giữa. Sau đó chúng ta đều đến tụ họp tại hai ngọn Kim Ẩn và Lăng Vân ở trung ương. Và bất cứ người nào phát hiện điều gì khác lạ, cũng phải cẩn thận, không được vô ý ra tay gây chuyện rắc rối, mà chỉ nên núp kín một chỗ, nhận xét theo dõi bên thuộc môn phái và nhân vật nào, đợi mọi người đến đủ rồi sẽ liệu.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều gật đầu khen phải, rồi cùng thi triển khinh công nhả hươg Vân Lão Ngư Nhân đã chỉ định tìm nơi phát ra tiếng động kỳ dị.

Hãy nói riêng về phía Phó Thiên Lân, khi chàng vừa nhảy tới trước ngọn Phan Can thì đã nghe rõ tiếng kiếm phong phát xuất từ nơi đỉnh Lãng Vân vắng xuống. Chàng vội chuyển mình về hướng đó, nhưng khi mới lên tới lưng chừng đã nghe một giọng nói đàn bà lạnh lãnh có vẻ hậm hực :

- Lão quái vật, hôm nay chúng ta cũng lại giao đấu đủ ba trăm chiêu rồi mà vẫn chưa phân thắng bại, nếu ngày mai mà cũng không thắng nổi mi, ta sẽ nhảy xuống núi tự tử cho rồi !

Còn người kia không thấy trả lời, chỉ nghe một hồi cười khà khà vang dội cả núi rừng.

Rồi...

Khi tiếng cười vừa dứt, thì trên đỉnh ngọn Lãng Vân bỗng thấy vọt lên hai bóng người, một trắng một xám như hai con diều hâu lớn, rồi mất hút vào trong rặng cây um tùm dưới chân núi.

Phó Thiên Lân thấy mình chưa lên tới nơi mà hai người đấu kiếm đã đi rồi, thì chàng có vẻ cụt hứng. Đến khi lên tới đỉnh, chỉ còn thấy một bãi cỏ rộng chung quanh cây cối rậm rạp lưu lại những vết chân chứng tỏ nhiều cuộc giao đấu kịch liệt.

Một lát sau, Vân Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy cũng lên tới. Phó Thiên Lân bèn thuật lại những điều đã nghe thấy, Vân Lão Ngư Nhân liền cau mày ngồi suy đoán, không biết hai người đó thuộc môn phái và nhân vật võ lâm nào?

Không khí đang im lặng bỗng nhiên Nhân Thu Thủy có vẻ tươi cười nói :

- Vân lão tiên bối và Lân ca khởi cần phải suy đoán làm gì cho mệt óc, vì họ đã hẹn nhau ngày mai lại tới đây quyết đấu, thì chúng ta cứ việc đợi đến ngày mai sẽ rõ, can chi phải gấp như vậy?

Nghe Nhân Thu Thủy nói, Vân Lão Ngư Nhân và Phó Thiên Lân đều nhìn nhau nín thinh. Thu Thủy lại nhoẻn miệng cười nói tiếp :

- Theo ý diệt nữ thì cứ gì tại Ngũ Lão Phong mới có Thùy Ty Thạch Nhĩ, tại sao chúng ta không lợi dụng thời gian nửa ngày chờ đợi mà tìm kiếm các ngọn chung quanh đây một lượt xem sao?

Vân Lão Ngư Nhân cũng cho là phải bèn gật đầu đồng ý, rồi cùng hai người rảo tìm khắp mọi nơi ẩm thấp trong dãy năm ngọn tiểu phong, nhưng chỉ gặp những loại Thạch Nhĩ rất thường. Cái thì lớn bằng chiếc mâm, cái nhỏ nhất cũng bằng nắm tay, không được một cái nào nhỏ bằng ngón tay út và có tơ rủ chung quanh như Bạch Nguyên Chương mô tả.

Nhân Thu Thủy sợ Phó Thiên Lân nản chí, nàng bèn kiếm lời ôn tồn an ủi, nhưng Phó Thiên Lân đã bật cười :

- Tại sao Thủy muội lại coi ngu huynh như một đứa trẻ như thế? Đã là vật báu, tất nhiên phải khó tìm, hơn nữa chúng ta vừa mới vào tới Lư Sơn và tìm kiếm trong có nửa ngày, nếu ngu huynh đã vội vàng nản chí thì còn mong gì luyện được võ lâm tuyệt học !

Nói tới đây, chàng thấy Thu Thủy hơi đỏ mặt, thì sợ nàng buồn lòng nên vội vàng mỉm cười nói lảng :

- Nhưng sự lo lắng của Thủy muội đối với ngu huynh, xin hết lòng cảm tạ ! Thôi giờ đã gần tối, chúng ta cũng nên quay về đỉnh Lãng Vân tìm chỗ núp kín đáo nghỉ ngơi chờ đợi ngày mai, xem hai người đấu kiếm là những nhân vật võ lâm cao thủ nào?

Nghe Phó Thiên Lân nói, Nhân Thu Thủy không trả lời chỉ trừng mắt nhìn chàng tỏ vẻ hờn dỗi. Mãi tới khi về tới đỉnh Lãng Vân, thấy những tàn cây lớn um tùm chung quanh bãi cỏ trống, nàng mới lại tươi cười hỏi Vân Lão Ngư Nhân :

- Lão tiên bối, những tàn cây lớn kia đều có thể ẩn núp được, vậy chúng ta cùng núp tại một chỗ hay chia nhau mỗi người núp một nơi?

Vân Lão Ngư Nhân ngắm nhìn hình thế chung quanh một lượt rồi mới nói :

- Những tàng cây đó tuy cao thực nhưng trời giờ đang tiết mùa Đông, cành lá xơ xác, nếu ba người cùng núp trên một cây, thì dễ bị đối phương phát giác, vậy tốt hơn chúng ta nên chia nhau núp làm ba chỗ. Nhưng cần phải ở khoảng lưng chừng và sát thân cây, không được leo ra ngoài ngọn, thứ hai không thấy lão hủ ra dấu, tuyệt đối không ai được tự động ra tay.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cùng gật đầu tuân lời, rồi mỗi người tự tìm một cây cổ thụ lớn ẩn mình.

Một đêm dài đã qua. Mặt trời vừa ló dạng...

Lúc bị khốn ở Kỳ Liên Sơn, Vân Lão Ngư Nhân may mắn được uống bảy thứ mật rắn độc, giúp cho cặp mắt của lão được tinh sáng vô cùng, nên mặc dầu rừng núi rậm rạp, mây mờ phủ kín dày đặc mà lão vẫn nhìn thấy hai bóng người một trắng một xám từ dãy núi phía xa đang chạy về hướng đỉnh Lãng Vân.

Còn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy vì mây mù dày đặc quá, nên mãi đến khi hai người lên tới đỉnh núi họ mới nhìn rõ, bóng xám là một vị lão ni áo chàm, còn bóng trắng là vị lão tẩu gù lưng áo trắng.

Vị lão ni thì cả ba người không ai nhận biết, nhưng riêng lão tẩu gù lưng thì ai cũng rõ, vì chính lão ta là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn, một nhân vật võ lâm nổi tiếng cuồng ngạo, tính nết cô độc, rất khó giao du.

Hai người tuy từ hai phía đi tới, nhưng không ai trước ai sau, mà đồng thời nhảy lên đỉnh núi một lượt, đôi bên chỉ nhìn nhau một cái rồi rút binh khí giao đấu, không người nào thềm nói nửa lời?

Vũ khí của Bạch Y Đà Ông chính là thanh Chu Hồng Kiếm đứng đầu trong ngũ đại danh kiếm võ lâm, từ chuôi đến mũi có một vết đỏ chói nhìn lóa cả mắt.

Lão ni cũng rút trên vai xuống một thanh đoản kiếm sáng lóng lánh, nhưng kiếm quang lại có màu đỏ tía.

Ẩn mình phía sau thân cây cổ thụ, Vân Lão Ngư Nhân thấy kiếm quang của vị lão ni có màu đỏ tía thì bất giác tỏ vẻ ngạc nhiên và thầm nghĩ:

“Cứ xem thanh kiếm trong tay bà ta thì rõ ràng cũng là thanh bảo kiếm có hạng. Mà trong số năm thanh bảo kiếm võ lâm chỉ có thanh Tử Nghệ Kiếm mới có kiếm quang màu đỏ tía như thanh kiếm này mà thôi. Chẳng lẽ vị lão ni đây lại là Tuệ Giác Thần Ni vẫn ẩn tu ở Lưu Vân Phong trên Kỳ Liên Sơn? Xưa nay Tuệ Giác Thần Ni ít khi bước chân vào Trung Nguyên, mà bây giờ bỗng xuất hiện tại đây, chắc phải có chuyện gì? À, hay là bà ta đã phát giác việc người tục gia sư đệ Hồng Phát Túy Linh Quan Tổng Thiện bị ám hại mà đi tìm kẻ thù chăng? Nếu đúng như vậy, tại sao bà ta không tìm Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử để trả thù, mà lại đến tận Lưu Sơn hẻo lánh này để đánh nhau sống chết với Bạch Y Đà Ông làm gì kia?”

Trong khi Vân Lão Ngư Nhân đang cố suy nghĩ tìm nguyên nhân, thì vị lão ni đã giơ thanh đoản kiếm ngang ngực nhìn Bạch Y Đà Ông lạnh lùng nói:

- Này lão gù, đến hôm nay, chúng ta đã giao đấu suốt ba ngày liền, mỗi ngày ba trăm chiêu rồi, mà vẫn chưa phân thắng phụ. Vậy hôm nay, không cần phải hạn định ba trăm chiêu nữa, mà chỉ ngừng tay khi có kẻ thua người được thôi!

Bạch Y Đà Ông cất tiếng cười sằng sặc:

- Lão ni cô đừng vội ngông cuồng! Vì pho Cửu Cung Thần Kiếm của lão gù này chưa phát huy hết mức độ tinh vi của nó đấy thôi. Hôm nay, lão ni cô có dám chắc là trong vòng ba trăm hiệp sẽ thoát khỏi chết bởi Bắc Thần Kiếm Pháp của ta chăng?

Nhân Thu Thủy đã được nghe ân sư Hoàng Sơn Độn Khách đàm luận qua về pho Cửu Cung Thần Kiếm của Ông Vụ Viễn, nên nàng cũng biết sơ qua về pho kiếm pháp này, gồm

có tám cung theo bát quái : Càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài, thêm vào cung trung ương Bắc Thần gọi là Cửu Cung.

Trong toàn bộ pho kiếm pháp lại chỉ ra làm năm pho kiếm pháp phụ mệnh danh là Càn Khôn, Khảm Ly, Chấn Đoài, Cấn Tốn, và Bắc Thần. Mà Bắc Thần Kiếm Pháp lại là pho kiếm pháp then chốt nên có oai lực rất ghê gớm.

Nay nàng thấy Ông Vụ Viễn định thi triển pho kiếm pháp tuyệt học này, thì nàng thầm lo cho vị lão ni, không biết có chống đỡ nổi chăng?

Bên ngoài bãi cỏ, khi lão ni nghe Bạch Y Đà Ông nói xong, chỉ khẽ nhếch miệng cười nhạt :

- Bắc Thần Kiếm Pháp của nhà ngươi, tuy có bao hàm Cửu Cung Bát Quái và tinh diệu thực, nhưng lão ni cô đây cũng muốn nhân dịp giao đấu này để lưu lại vài nét mô hình về môn võ công cho đám võ lâm hậu học ghi nhận đăng khởi bị thất truyền !

Vân Lão Ngư Nhân nghe lão ni nói thì giật mình cả sợ thầm đoán chắc trong hai người Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy đã có ai để lộ hình tích, nên lão ni mới nói ám chỉ như vậy.

Quả nhiên, Bạch Y Đà Ông cũng hiểu ý lời nói của lão ni, nên lão ta cất tiếng cười khà khà, rồi trừng mắt lộ thần quang như ánh điện, rảo nhìn chung quanh một lượt.

Vừa lúc đó, lão ni bỗng cất tiếng cười chế giễu :

- Nay lão gù, sao lão đa nghi thế? Lão ni cô ta xin lĩnh giáo pho Bắc Thần Kiếm Pháp tuyệt học của nhà ngươi đây !

Bạch Y Đà Ông nghe nói chột tỉnh ngộ, và biết đã mắc lừa đối phương, vì chỉ trong một giây sơ ý, đó để mất cơ hội ra tay trước. Do đó, ít nhất cũng phải đứng vào thế bị động mất hàng một hai trăm hiệp chưa chắc đã lấy lại được thế quân bình.

Thức đúng như lão dự đoán, chỉ trong chớp mắt, lão ni đã vung thanh đoản kiếm sử dụng liên tiếp hai thế Kinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Dầu tỏa thành một vòng kiếm quang chói lọi kèm theo những tiếng sấm gió ào ào như trận giông bão lở núi động rừng.

Bạch Y Đà Ông thấy công lực đối phương khác hẳn với ba ngày trước, vừa ra tay đối phương đã thi triển ngay pho Đa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp, nên lão ta không dám sơ ý coi thường, cũng vội đề khí đan điền, vận chân lực thấu ra thân kiếm, sử dụng tuyệt thế Luyện Thạch Bể Thiên múa thành Chu Hồng Kiếm hóa thành một vòng ánh sáng đỏ rực như chiếc cầu vòng, tung ra đón đỡ.

Hai thanh kiếm đều là loại thần vật tự ngàn xưa, nên cả hai người đều quý báu vô cùng, không gặp trường hợp bất đắc dĩ không ai chịu để binh khí của mình va chạm với những loại binh khí cứng rắn của kẻ khác.

Do đó, khi thấy kiếm quang đỏ rực của đối phương tỏa ra, lão ni vội thu hồi hai thế kiếm Sinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Đầu nhưng vẫn cố giữ cơ hội ra tay trước. Lão ni chỉ khẽ nhích thân hình một chút, đổi sang thế Triển Vân Yêu Nguyệt phát ngang lưỡi kiếm từ phải sang trái một nhát thật mạnh và nhanh như điện chớp.

Bạch Y Đà Ông cũng ứng biến rất thần tốc, thanh Chu Hồng Kiếm trong tay lão thu phát tùy ý, và thi triển ngay một chiêu tuyệt học Đẩu Chuyển Tinh Di trong pho Bắc Thần Kiếm Pháp tấn công chớp nhoáng với hy vọng đoạt lại cơ hội ra tay trước để giữ vững thế quân bình.

Nhưng lão ni hình như đã đoán rõ ý nghĩ của đối phương, nên thế kiếm Triển Vân Yêu Nguyệt của bà ta tuy có vẻ kỳ ảo tuyệt luân, nhưng chỉ là hư thế, kiếm quang vừa loé lên, thân hình bà ta đã nhảy lên cao hơn bốn trượng, không những không tránh thế Đẩu Chuyển Tinh Di tấn công chớp nhoáng của Bạch Y Đà Ông, mà còn múa kiếm hóa thành một vòng sáng màu tía, kèm theo tiếng sấm gió ùng ùng, từ trên không chụp xuống chỗ Bạch Y Đà Ông đứng, kiếm quang tỏa rộng một vùng rộng hơn trượng vuông.

Vân Lão Ngư Nhân núp trên thân cây xem hai người giao đấu, thấy mỗi đường kiếm của lão ni đều kèm theo tiếng sấm gió, thì nhận ra đúng là pho Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp, một tuyệt học độc đáo của Tuệ Giác Thần Ni.

Bạch Y Đà Ông cũng nhận ra đường kiếm của lão ni vừa thi triển, được mệnh danh là Cửu Thiên Lôi Âm, một thế sát thủ tuyệt học trong pho Lôi Âm Kiếm Pháp, thế kiếm này có thể tùy ý biến hóa, thần diệu vô cùng.

Lão tự biết thế kiếm của đối phương rất khó tránh né, nhưng vì đã trót sơ ý để mất cơ hội ra tay trước, nếu còn miễn cưỡng lẩn tránh tất sẽ mãi mãi ở thế bị động, nên lão cũng nghiêng răng ỷ vào tầm sắc bén của thanh Chu Hồng Kiếm, nhún chân phi thân sử dụng thế Ngọc Trụ Kinh Thiên, cả người lẫn kiếm xuyên thẳng vào trong vòng kiếm quang màu tía của đối phương, tức thời trên không vang lên những tiếng ngân rền như chuông kêu, hai màu kiếm quang đỏ và tím hòa hợp biến thành một màu sáng kỳ ảo rất đẹp mắt nhưng cũng ghê rợn vô cùng.

Phương pháp giao đấu này thực là võ lâm hiếm thấy.

Thân hình Tuệ Giác Thần Ni và Bạch Y Đà Ông vừa xấp gần nhau đã dội ra, rồi cùng hạ chân xuống mặt đất, và việc đầu tiên của hai người là cùng chú ý xem thân kiếm của mình có bị sứt mẻ gì không?

Thấy binh khí còn nguyên vẹn, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi lại định xông vào giao đấu, thì bỗng nhiên từ một cây cổ thụ bên cạnh, thẩm thiết nói lớn :

- Xin Ông lão tiên bối cùng lão ni hãy tạm ngừng tay và mời Vân lão tiên bối cùng Lân ca xuất hiện !

Lúc Tuệ Giác Thần Ni mới đến, bà ta đã liếc mắt nhìn thấy hình dáng của Phó Thiên Lân, nhưng bà ta không ngờ lại có tới ba người. Còn Bạch Y Đà Ông thì ơ tở về kinh ngạc.

Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy đã tung mình nhảy ra giữa bãi cỏ, vòng tay chào hai vị võ lâm kỳ hiệp, rồi vội vã nói :

- Văn bối tên gọi Nhân Thu Thủy, vừa rồi nhờ núp trên thân cây nên văn bối có thoáng nhìn thấy hai người ăn mặc theo lối đạo sĩ, từ ngọn Phan Can lên bờ đến bụi dây leo nơi vách đá ngọn Lăng Vân, rắc những vật gì đó không rõ? Hiện giờ họ còn đang núp trong bụi tùng phía trái kia !

Vừa nói Nhân Thu Thủy vừa đưa tay chỉ về phía chân ngọn Lăng Vân.

Nghe nói Tuệ Giác Thần Ni chỉ khẽ nhường cặp trường mi tỏ ý khinh thường. Còn Bạch Y Đà Ông thì đã cất tiếng cười khà khà nói :

- Hai người đã ăn mặc theo lối đạo sĩ, nếu không là đệ tử của Tiêu Dao lão quái thì cũng là lũ nghiệt đồ của Nam Hoang Hạt Đạo ! Xưa nay lão gù này không thích những kẻ có hành vi lén lút ám toán, để lão cho mấy tên tiểu tặc đó nếm chút mùi vị của thanh Chu Hồng Thần Kiếm mới được !

Hai tiếng “thần kiếm” vừa dứt thân hình của lão đã hóa thành một đạo cầu vồng trắng lao đi như tên bắn, chỉ chớp mắt đã tới chân ngọn Lăng Vân, và chồm về phía ẩn núp của hai tên ăn mặc lối đạo sĩ mà Nhân Thu Thủy vừa nói.

Tuệ Giác Thần Ni không chịu để cho Bạch Y Đà Ông nhân cơ hội chạy đi, bà ta đang định theo chân nhảy xuống thì bỗng nhiên thấy Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đưa tay cản, nên bà ta lớn tiếng gọi với :

- Lão gù, mi định thừa cơ chạy trốn đấy à? Nếu vậy, món nợ giữa chúng ta biết bao giờ mới thanh toán xong?

Bạch Y Đà Ông một mặt lao mình xuống núi, một mặt lấy hơi đáp :

- Lão ni cô đừng tưởng rằng ta sợ mi? Món nợ vu vơ vô cớ giữa chúng ta có thể gặp lúc nào thuận tiện thì thanh toán lúc đó cũng được. Nếu lão ni cô có gặp, thì cứ việc ra vùng phụ cận Thúy Vi Đảo, nơi ẩn cư của Đông Hải Kiều Bà, sẽ gặp lão gù này !

Trong lúc mãi đáp lời, hình như Bạch Y Đà Ông sơ ý không đề phòng, nên khi lão vừa đặt chân xuống bụi dây leo, bỗng nhiên có ba vết sáng màu vàng bay lên đáp xuống lưng một cái rồi lại bay lên ngay.

Lúc đó mọi người thoáng nghe Bạch Y Đà Ông khẽ “hừ” một tiếng, không buồn quay đầu, mà chỉ thấy lão ta phát lại phía sau một chưởng, đẩy bật ba vết sáng màu vàng bay xa hàng trượng rớt vào trong khe núi, còn thân hình lão tăng thêm tốc độ lao nhanh về phía bụi tùng nhỏ.

Lúc Bạch Y Đà Ông còn cách bụi tùng độ hơn mười trượng, quả nhiên có hai bóng người từ trong bụi vọt ra phóng chạy như bay biến.

Trong cơn thịnh nộ, Bạch Y Đà Ông gầm lên mấy tiếng, rồi lao mình đuổi theo như gió, chỉ thấy lão ta nhảy lên đáp xuống vài lần, và đã biến mất sau rặng núi cao...

Lúc bấy giờ, Tuệ Giác Thần Ni mới quay lại, trừng cặp mắt lộ thần quang óng ánh như điện nhìn bọn Phó Thiên Lâm, rồi chậm rãi hỏi Vân Lão Ngư Nhân với giọng lạnh lùng như băng tuyết :

- Chẳng hay tôn giá là ai? Tại sao ngăn cản không cho bản ni đuổi theo lão gù? Hay là...

Vân Lão Ngư Nhân biết Tuệ Giác Thần Ni đã hiểu lầm dụng ý của mình, lão vội cười ha hả rồi cắt lời :

- Lão hủ tên gọi Vân Cửu Cao, cùng với Phó Thiên Lâm lão đệ và nữ hiệp Nhân Thu Thủy đây đến Lư Sơn du ngoạn, trong lúc vô tình lại may mắn được gặp hai vị võ lâm tiền bối vang danh thiên hạ đang đấu kiếm, nên mới mạo muội núp một chỗ để thưởng thức tài học quán tuyệt của hai vị đó thôi !

Nét mặt Tuệ Giác Thần ni có vẻ hòa dịu, tiếp tục hỏi :

- À, thế ra tôn giá là Đồng Đình Diệu Tẩu Vân thí chủ trong nhóm Bình Trung Ngũ Hữu đây ư? Nhưng không hiểu tại sao vừa rồi thí chủ lại ngăn cản không cho bản ni đuổi theo Bạch Y Đà Ông? Bản ni từ xa muôn dặm đến Trung Nguyên tìm gặp lão ta đâu phải chuyện dễ, nay lại để lão chạy vượt mất, biết bao giờ mới tìm được?

Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đáp :

- Ở dĩ, Vân Cửu Cao tôi dám thất lễ ngăn cản Thần Ni là vì sợ Thần Ni trong lúc nóng giận dễ bị kẻ tiểu nhân hại ngầm đó thôi ! Vừa rồi, trong bụi dây leo dưới vách đá không

biết có ba vật gì bay lên như ba vệt kim tinh, mà công lực lợi hại như Ông Đà Tử cũng chỉ bị ba vệt đó đập nhẹ xuống lưng một cái đã như bị thương rồi. Thần Ni không thấy lúc Ông Đà Tử nhảy theo hai tên đạo sĩ, thân hình có điểm khác lạ hay sao?

Nghe nói, Tuệ Giác Thần Ni cũng hơi có vẻ bẽn lẽn, thở dài một tiếng đáp :

- Vân thí chủ nói quả không sai, bản ni rất lấy làm cảm kích tấm thịnh tình của thí chủ. Nhưng nay để lão gù chạy mất rồi, thì trời đất rộng mênh mông, tìm gặp lại được lão ta là cả một chuyện khó khăn, và mối thù của sư đệ bản ni, không biết đến bao giờ mới trả được?

Nghe câu nói sau cùng của Tuệ Giác Thần Ni, Vân Lão Ngư Nhân biết trong câu chuyện có sự rắc rối hiểu lầm giữa đôi bên, nhưng lão vẫn làm như không hiểu chuyện mà lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay sư đệ của Thần Ni tên là gì? Và tại sao Thần Ni lại biết do Bạch Y Đà Ông hãm hại?

Tuệ Giác Thần Ni thở dài buồn rầu đáp :

- Bản ni có người tục gia sư đệ tên gọi Tống Thiên, ngoại hiệu là Hồng Phát Túy Linh Quan ! Suốt đời ở miền Tây Vực, ít khi đặt chân tới Trung Nguyên. Nhưng trước đây hai tháng, bỗng nhiên có người gửi thư mật cáo cho bản ni biết người sư đệ đã bị thảm sát dưới lưỡi Chư Hồng Kiếm của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn !

Vân Lão Ngư Nhân khẽ cau mày hỏi :

- Chỉ căn cứ vào bức thư đó, mà Thần Ni đã tin là thực hay sao?

Tuệ Giác Thần Ni đáp :

- Ở dĩ bản ni tin được là vì trong bức thư có gửi kèm theo ba sợi tóc đỏ của sư đệ bản ni !

Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười lạt một hồi, rồi mới nói :

- Thủ đoạn hèn hạ và tâm cơ độc địa của bọn Vực Ngoại Tam Hung thực đáng ghét ! Nhân nữ hiệp, xin nữ hiệp hãy đưa cho Tuệ Giác Thần Ni xem ba sợi tóc đỏ kẹp trong cuốn Vạn Bác Thư Kinh Thủ Lục xem có phải là tóc đỏ của sư đệ Thần Ni không?

Tuệ Giác Thần Ni nghe nói, thì lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Nhân Thu Thủy vội lật cuốn Thủ Lục lấy ba sợi tóc đỏ, hai tay cung kính đưa cho lão ni.

Vừa nhìn thấy ba sợi tóc đỏ, nét mặt lão ni bỗng trở nên lạnh lùng như băng tuyết, gần giọng hỏi :

- Theo ý Vân thí chủ nói thì sư đệ bần ni đã bị bọn Vực Ngoại Tam Hung hãm hại, rồi bày mưu đồ vạ cho Bạch Y Đà Ông phải chăng?

Vân Lão Ngư Nhân gật đầu, rồi kể lại chuyện mắt thấy tai nghe tại Linh Xà Đạo Viên Ngọc Long Phong cho Tuệ Giác Thần Ni rõ. Đoạn lão tỏ vẻ nghĩ ngợi giây lát rồi mới nói tiếp:

- Theo Vân mỗi dự đoán thì chắc là sau khi Tiêu Dao Lão Quái giết hại Tống đại hiệp, hắn mới phát giác đại hiệp là vị tặc gia sư đệ của Thần Ni, mà giữa hắn với Bạch Y Đà Ông có mối thù giết hại sư huynh hắn là Thiết Biểu Đạo Nhân, nên hắn mới dùng kế Di Hòa Giang Đông, mượn tay Thần Ni sát hại Bạch Y Đà Ông hoặc làm cho hai vị thù nghịch chém giết lẫn nhau trở thành cục diện lưỡng bại câu thương, còn hắn thì ở giữa thủ lợi. Thật là một thủ đoạn hèn hạ và tàn ác!

Tuệ Giác Thần Ni nghe rõ chuyện sư đệ bị Tiêu Dao Lão Quái thâm sát, và lột da đem phơi, thì không ngăn được hai hàng thanh lệ, thấm ướt áo cà sa. Lão ni nhìn Vân Lão Ngư Nhân chấp tay bái tạ và nghiêng răng tỏ vẻ oán hận nói:

- Xin đa tạ ơn đức chỉ bảo của Vân thí chủ, bần ni sẽ lập tức trở về Kỳ Liên Sơn, với thanh Tử Nghệ Kiếm và pho kiếm pháp Lôi Âm thề giết cho được tên ác đạo Tiêu Dao Tử để trả thù cho sư đệ bần ni, và trừ bỏ một đại hại cho võ lâm, thì bần ni mới được hả dạ!

Vân Lão Ngư Nhân đáp lễ, rồi dùng lời ngăn cản:

- Xin Thần Ni chớ nên về Kỳ Liên Sơn làm gì vội, vì bọn Vân Cửu Cao chúng tôi đã订 ước với Vực Ngoại Tam Hung đến tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín năm nay sẽ gặp nhau tại...

Nói tới đây, bỗng nhiên nét mặt mọi người đều biến đổi, vì những tiếng “vo vo” quái gở từ dưới vách đá đưa lên. Và sau khi nhìn kỹ, ai nấy đều hoảng sợ, vì chỉ trong chớp mắt đã thấy hơn ba mươi con côn trùng màu vàng như những vệt kim tinh đang ào ào bay lên rất nhanh và tỏa ra một vùng rộng lớn nhằm chỗ bốn người đang đứng sa xuống như một đám mưa rào.

Giả lúc này, Vân Lão Ngư Nhân cầm sẵn được tấm lưới trong tay, chỉ tung lên một cái là có thể bắt được hết hơn ba mươi vệt sáng đó, nhưng vì chúng bay quá nhanh, không kịp lấy lưới nên lão chỉ có cách tung vọi ra một chưởng phích không đẩy về phía sau, bầy đóm sáng đang bay là là trên đỉnh đầu.

Tuệ Giác Thần Ni cũng vọi múa thanh Tử Nghệ Kiếm tỏa thành một vòng kiếm quang rộng hơn một trượng che chở cho cả Nhân Thu Thủy đang đứng bên cạnh.

Riêng Phó Thiên Lân, chàng vội thi triển ngay một chiêu tuyệt học Phi Hồng Trục Điện mới luyện được trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vòng bay lên không và uốn lượn vài vòng, năm vệt kim tinh đã theo nhau rớt xuống đất.

Trông thấy đường kiếm tuyệt diệu của Phó Thiên Lân, Tuệ Giác Thần Ni buột miệng khen :

- Phó lão đệ đã được chân truyền về pho kiếm pháp siêu tuyệt đương thời của La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chi ! Chỉ cần mười năm luyện tập nữa là có thể thắng được pho kiếm pháp Đa Môn Lôi Âm của bản ni cùng pho Cửu Cung Thần Kiếm của vị kiếm khách lừng danh Bạch Y Đà Ông vừa rồi.

Phó Thiên Lân đang định ngỏ lời từ tạ, bỗng nhiên chàng lao mình về phía Vân Lão Ngư Nhân và miệng kêu lớn :

- Nguy rồi !

Thì ra trong lúc Vân Lão Ngư Nhân tung ra một chưởng phích không, tuy có đánh bật được bảy vệt kim tinh rớt xuống đất, nhưng lão không ngờ trong số có một con chưa bị chết hẳn. Và khi Phó Thiên Lân thi triển tuyệt học, vận kiếm hóa thành đạo cầu vòng, lão đã mãi ngó nhìn thưởng thức, nên bị con vật chưa chết đó thành linh bay lên đáp nhẹ vào ống chân trái một phát.

Lúc đó, Vân Lão khẽ “hừ” một tiếng, vung tả chưởng đập nát con vật màu vàng, nhưng đồng thời lão cũng bị ngã xuống đất ngất đi.

Thực là ghê gớm cho chất độc của con vật màu vàng đó !

Vân Lão Ngư Nhân là một người có công lực siêu tuyệt như vậy mà khi mọi người bước tới lão cũng chỉ còn hơi thoi thóp thở mà thôi.

Tuệ Giác Thần Ni vội vàng lấy trong bọc ra ba viên linh đơn màu trắng bỏ vào miệng Vân Lão Ngư Nhân, rồi chạy đến nhìn kỹ xem những vệt kim tinh đó là giống vật gì, mà có chất độc ghê gớm thế?

Lúc đó, hơn ba mươi con côn trùng màu vàng đều rớt đầy mặt đất, có con đã nát bầy, có con gãy cánh nhưng vẫn còn cựa quậy. Khi xem xét kỹ mới biết chúng là một bầy ong độc thuộc loại vi chủng hiếm thấy. Con nào con nấy đen vàng như hoàng kim và lớn bằng hột đào, kim châm nọc màu như mực, vừa cứng nhọn vừa sắc bén như những mũi kiếm.

Nhân Thu Thủy liền ngậm vận nội kinh, khẽ vung tay đập chết nốt những con ong độc còn sống sót, đoạn nàng sức nghĩ ra khi bị khốn trong Linh Xà Điện của Tiêu Dao Lão Quái có đọc kỹ cuốn Thủ Lục của Vạn Bác Thư Đình, và nhớ mang máng trong sách có ghi

chép về loại ong độc này. Nàng liền lấy cuốn Thủ Lục ra xem, quả nhiên trong sách, Vạn Bác Thư Đình có chép một đoạn về loại ong độc này :

“Kiếm Vĩ Kim Phong là một loại ong độc sinh sản tại vùng Miêu Cương chướng khí, hình thể to lớn hàng tấc, màu vàng như màu hoàng kim, mũi châm nọc đen như mực và rất độc. Người bị ong châm chỉ trong vòng một giờ đồng hồ toàn thân sẽ biến thành một đồng nước vàng. Theo ta biết thì hiện giờ chỉ có hai loại linh đơn Cửu Chuyển Phấn Hồn Đan, pháp châm cứu tuyệt nghệ Lôi Hỏa Thần Châm của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương mới có thể giải được chất của loại độc phong này mà thôi!”

Nhân Thu Thủy xem xong, nàng nhú mày tỏ vẻ buồn bã, đưa cuốn Thủ Lục cho ptt, rồi hấp tấp nói :

- Lân ca coi đây thì sẽ rõ, loại Kiếm Vĩ Kim Phong này có chất độc rất mạnh, người bị chúng đốt chỉ trong vòng một giờ đồng hồ sau, toàn thân sẽ hóa thành một đồng nước màu vàng mà chết ! Tuy Bạch lão tiên bối có tài chữa được, nhưng người lại ở tận Lãnh Nguyệt Bình, đường đi mất hàng một ngày một đêm, thì làm sao kịp đưa Vân lão tiên bối về đến nơi được?

Phó Thiên Lân xem xong cũng cau mày lo lắng, nhưng Tuệ Giác Thần Ni thì vẫn vui vẻ mỉm cười, nói với hai người :

- Nếu vị thần y đại hiệp Bạch Nguyên Chương hiện có mặt tại Vãng Nam, thì tính mạng của Vân Cửu Cao huynh có thể bảo toàn được ! Vì hai viên thuốc màu trắng bần ni vừa cho Vân huynh uốn được luyện chế bằng loại Sen Tuyết rất hiếm tại vùng Tây Vực, bất luận gặp chất độc nào cũng có thể giữ được trong vòng ba ngày ba đêm chất độc đó không chạy vào tim, nhưng có điều...

Phó Thiên Lân biết y Tuệ Giác Thần Ni ngại sự cách biệt giữa nam nữ, một mình bà ta không tiện đưa Động Đình Diệu Tẩu đi Vãng Nam, nên chàng vội nhìn Thu Thủy tươi cười nói :

- Thủy muội, Vân lão tiên bối đã được linh đơn của Tuệ Giác Thần Ni bảo toàn trong ba ngày chất độc không chạy vào tim, vậy để tiểu huynh hộ tống lão tiên bối về Lãnh Nguyệt Bình, còn muội tạm ở lại đây tìm kiếm Thùy Ty Thạch Nhĩ, đợi Bạch đại hiệp chữa khỏi nọc độc cho Vân lão tiên bối, tiểu huynh sẽ lập tức trở lại Ngũ Lão Phong kiếm Thủy muội ngay !

Nhân Thu Thủy đưa cặp mắt long lanh, nhìn Phó Thiên Lân gật đầu đáp :

- Vân lão tiên bối đã bị hôn mê, tất nhiên phải cần được Lân ca cõng đưa về mới được ! Nhưng ngộ nhỡ giữa đường lại gặp...

Tới đây nàng ngưng lại, chuyển ánh mắt về phía Tuệ Giác Thần Ni định ngỏ ý thỉnh cầu giúp đỡ, thì Thần Ni đã hội ý mỉm cười nói :

- Nhân cô nương cứ việc yên tâm, vì đối với các vị đại hiệp trong nhóm Bình Trung Ngũ Hữu, bản ni vẫn có lòng ngưỡng mộ từ lâu, nên bản ni cũng muốn nhân dịp hộ tống Vân Cửu Cao huynh và Phó lão đệ về Lãnh Nguyệt Bình để được chiêm ngưỡng phong thái của mấy vị võ lâm kỳ hiệp một thể !

Vietkiem.com